

Bærsløibanen foreslaa det Bidrag, som blev fastsat for Slagelse—Næstvedbanen. Dertil er jeg omtrent bunden.

Der er et æret Medlem, som indtager en ganske særlig Stilling til samtlige disse Baneanlæg, og det er det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard). Han siger „noget for noget“ — han vovede dog ikke at tage Resten med af det gamle Ord: „naar Venstrib skal holdes“; det har det ærede Medlem vel fundet ikke passede til Situationen, og det kan han da ogsaa have Ret i. Men ellers siger det ærede Medlem: „Noget for noget“, og det kan jeg godt forstaa. Jeg har hørt det samme mange Gange før, men ikke saa højtlydt, som det ærede Medlem sagde det, men det er jo noget, man saa godt ved, at man altid ønsker noget i den Retning. Saa klagede det ærede Medlem over min Holdning over for de private Lovforslag — jeg huffer ikke ret, hvilke Udtryk han brugte, men det var noget som, at Ministeren var halvt ked af dem. Ja, det ærede Medlem maa dog vide, at det at tærste Vanghalm virkelig ikke er saa overmaade morsomt eller interessant. Naar for Naar komme de samme Lovforslag ind her med den samme Begrundelse som tidligere. Jeg er temmelig sikker paa, at jeg har udtalt mig udførlig om hvert eneste af disse Lovforslag, hvorfor skal jeg saa hvert Naar gentage det samme om Lovforslagene? Jeg kan jo henholde mig til mine tidligere Udtalelser, som jeg maa anse for at være velbekendte, eller som i alt Fald kunne eftersees. Men det, som det ærede Medlem ganske særlig er utilfreds med, var den Maade, hvorpaa Ministeren taler med Deputationer om private Jærnbaneanlæg. Nu kunde jeg ganske vist sige, at det maatte blive min Sag at svare disse paa den Maade, som jeg finder rigtig, og at jeg ikke behøver at udtale mig om det her; men jeg vil dog gerne sige nogle Ord derom, fordi jeg anser det ganske nyttigt; det er jo nemlig ganske almindeligt, at Rigsdagsmænd indføre eller bestage i saadanne Deputationer. Jeg modtager disse Deputationer og taler med dem om den foreliggende Sag; jeg spørger dem, hvad de have bragt med, og søger at faa at vide, hvad de have udtret i Sagen. Jeg spørger: „Er Bidraget tegnet? Ere Bidragene sikrede? Hvilken Udsigt har De til Gennemførelsen af Jærnbaneanlægget?“ o. s. v. Naar de saa sige mig, at de ingen Udsigt have til gennemføre Anlægget, saa siger jeg ganske vist, at det da ikke kan nytte at komme til Ministeren, men om man kan faa en Folkefingsmand til at tage sig af det, det ved jeg naturligvis ikke. Jeg kan nemlig ikke

tage mig af et Forslag, medmindre jeg kan sige: dette Forslag kan gennemføres, og der er kun et Par private Forslag, som ligge paa mit Bord, om hvilke det kan siges med Visshed, at de kunne gennemføres. — Jeg plejer at svare saaledes, og jeg vilde anse det for forkasteligt, om jeg brugte en anden Fremgangsmaade. Det kan være, at andre kunde være tjente med en saadan Fremgangsmaade, men Ministeren kan det ikke; han maa give ren Bæst. Hvis der ikke foreligger noget som helst af Betydning, saa er jeg saa høflig, tror jeg nok, at sige: Den Sag skal blive taget under Overvejelse . . . (Munterhed). Ja, det er det eneste, der kan siges; siger man mere, saa gaa de fleste ud og sige, at Banen er lovet dem; altsaa det er det eneste, der kan siges, naar der ikke foreligger noget bestemt. Foreligger der noget positivt, saa udtaler jeg mig om det og siger: Det anser jeg for godt, og det anser jeg for ubrugeligt. Jeg mener, at det er min Skyldighed at udtale mig saaledes, og den Fremgangsmaade agter jeg at fortsætte med; thi at give halv Bæst til Deputationer og komme med Anthyndinger og vel ikke sige noget bestemt, men dog sige, at man vil se, hvad det kan blive til osv., det anser jeg for højt forkasteligt, og det fører til, at der den næste Dag siges, at Ministeren har lovet det, og at det den 3die Dag staar i Bladene, at Banen er sikret. I den Henseende maa Ministeren se sig for og være forsigtig, men det ærede Medlem har stor Ret, naar han bebrejder mig Mangel paa Interesse for private Jærnbaner, og jeg beklager, at hans Sukkommelse er saa daarlig og saa kort, at han rent har glemt, hvad der passede i Fjor, hvor det ærede Medlem var med til at spolere et Lovforslag fremsat af Ministeren paa Regeringens Begne og netop gaaende ud paa at give Ministeren Ret til at meddele Koncession paa private Jærnbaneanlæg. Jeg udtalte her i Tinget uimodsiget — thi ingen skulde kunne modsiges det: Giv mig det Lovforslag i Hænde, saa skal der blive Flugt i den private Jærnbanebygning — og det skal ingen kunne nægte at der vilde blive; men det vilde man ikke være med til, og det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds var særlig uhyre uirig for at komme af med det Forslag! han vilde absolut have disse interessante Forhandlinger her om de private Banelinier, uden Udsigt til at faa noget stort Udbytte af dem. Nu ved jeg meget godt, at den Myndighed, Lovforslaget gav Ministeren, fandt man for stor, men jeg er ikke overbevist om, at det var det, som var Pointet i Historien; det vilde jo nemlig ikke have været ret vanstelig at